

ΓΛΥΚΥΤΑΤΟ ΔΙΣΘΗΜΑΤΙΚΟ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑ

ΔΥΟ ΚΑΡΔΙΕΣ ΠΟΥ ΑΓΑΠΗΘΗΚΑΝ

ΤΟΥ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ ΔΟΥΜΑ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

Ἡ Ἰοίς, τὸ ἀγαπημένο καὶ νοσηρόστατο περιστέρι, μιᾶς ὑποψηφίας μοναχῆς τῆς φεύγει τρομαγμένο μιά μέρα πού ἐπίασαν φωτιά τὰ παραπετάσματα τοῦ κελλιοῦ τῆς καὶ πετώντας φθάνει μα κρᾶν, σ' ἓνα ἄλλο ἀσκητήριον. Πού μένει πάλιν κῆποις ὑποψηφίας μοναχῆς, κάποιος ἀπογοητευμένος τέως ἐγέρης. Αὐτὸς τὸ περιποιεῖται καὶ τὴν ἡμέρα τῆς ἀναχωρησεῶς του τοῦ δένει στὸ πόδι καὶ μιὰ ἐπιστολὴ πρὸς τὸν ἀγνωστὸ κύριό του ἢ κυρία του. Ἡ Ἰοίς ἐπιστρέφει στὴν μονή, ἡ μοναχὴ πρῶν ἐυγενῆς, καὶ αὐτὴ, ἰσβάζει τὴν ἐπιστολὴν, συγκινεῖται καὶ ἀπαντᾷ ἔτσι ἀνοίγει μιὰ ἀλληλογραφία μέσῳ τῆς Ἰοίδος, μεταξὺ τοῦ ἀγνωστοῦ ζεύγους πού ἐκμισθηθεύεται ἀμοιβαίως τοὺς πόνοισι του. Ποιοὶ εἶναι οἱ δύο αὐτοί; Τί θαῦμα τῆς εὐχίας προνοίας πρόκειται νὰ συμβῆ;

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγούμενου)

Ἡ εἰκόνα τοῦ Βασιλέως, τὴν ὁποῖαν ἔχω κρεμασμένη στὸ κελλί μου εἶναι τοῦ λατρευτοῦ Ἑρρίκου Δ'!

Τέλος ζητεῖς νὰ μάθης πόσο εἶμαστε μακριά; Ἀπεχόμε τρεῖς ὥρας παρὰ ὀλίγα λεπτά. Στῆς τρεῖς ἀκριβῶς θὰ δώσω τὴν ἐπιστολή μου στὴ Ἰοίδα καὶ θὰ τὴν ἀφήσω. Τὰ περιστέρια τρέχουν δεκαεὶς λεύγες κάθε ὥρα. Σημείωσε λοιπὸν τὴν ὥρα πού θὰ λάβῃς τὴν παρουσίαν μου.

Μὴ μου ἀπαντᾷς ἀμέσως παρὰ ὕστερ' ἀπὸ δύο ἢ τρεῖς ἡμέρες.

Προσπάθησε νὰ παρηγορησῶμαι ἔστω καὶ μὲ χιμαίρας δυστυχισμένη ἐρημητὶς! Στείλε μου τὸ συμπέρασμα τῶν ονειροπολήσεών σου...

Ὁ Θεὸς μαζί σου.

ΕΠΙΣΤΟΛΗ ΔΕΚΑΤΗ ΤΡΙΤΗ

15 Μαΐου, δύο ὥρες μετὰ τὴν παραλαβὴν τῆς ἐπιστολῆς σου

Ἐκείνη πρὸς ἐκείνον:

Ἄκουσε. Ὅχι μετὰ δύο ἡμέρες ἢ τρεῖς πρέπει νὰ σοῦ ἀπαντήσω ἄλλ' ἀμέσως. Θεέ μου! ποιά τροφίμ' ἰδέα ἐρριζώθηκε στὸ μυαλό μου! Τὸ γράμμα σου μ' ἀνεστάτωσε!

Ἄν ἐκεῖνος πού ἀγαπᾷ δὲν ἔχει ἀποθάνει;

Ἄν ἐκεῖνος πού ἀγαπᾷ εἶσαι σύ!..

Ἄν ἐκεῖνος πού ζητῶ καὶ μου παρουσιάζεται τῆς νύχτες εἰσαΐσ!

Ἐγεννήθηκες τὴν 1ην Μαΐου τοῦ 1607 καὶ ἐκεῖνος ἐπίσης! Εἶσαι ὑψηλὸς ὅπως ἐκεῖνος! Εἶσαι μελαγχροινὸς σὰν αὐτόν! ἔχεις μάτια γαλανά, ὄχρὸ πρόσωπο, μέτωπο ὑψηλὸ, δηλαδὴ μοιάζεις μ' ἐκείνον πού ἀγαπᾷ!

Ἐπειτα θυμήσου τί μοῦ εἶχες πῆ σὲ ἄλλο γράμμα σου:

Ἐπέρασε ὅλα τὰ κοινωνικὰ στρώματα.

Ἐγνώρισες τὸ μεγαλεῖον τῶν ὑψηλῶν θέσεων καὶ ἔχασες σχεδὸν βασιλεῖον.

Ἄλλὰ Θεέ μου, Θεέ μου, τὸ ἴδιο ἀκριβῶς συνέβη καὶ σέ 'κείνον.

ἔχεις τέλος στὸ κελλί σου μιὰ εἰκόνα βασιλέως πού σέβεται καὶ ἀγαπᾷ καὶ ἡ εἰκόνα αὐτὴ εἶναι τοῦ Ἑρρίκου Δ'. Καὶ ἐκεῖνος ἦταν γιὸς τοῦ Βασιλέως Ἑρρίκου τοῦ Δ'. Ἄν δὲν εἶσαι ὁ Ἀντώνιος Δὲ Βουρβὼν, κόμης τοῦ Μορέ, ὁ ὁποῖος, ὅπως λένε, ἐσοκώθησε στὴ μάχη τοῦ Καστελνοδαρῆ, ποῖός εἶσαι λοιπὸν; Ἀπάντησε μου, πρὸς Θεοῦ, ἀπάντησέ μου!

ΕΠΙΣΤΟΛΗ ΔΕΚΑΤΗ ΤΕΤΑΡΤΗ

16 Μαΐου περὶ τὰ χαράματα.

Ἐκεῖνος πρὸς ἐκείνην.

Ἄν δὲν εἶσαι ἡ Ἰσαβέλλα δὲ Λωρρέν, πού ἐνόμισα ἀπιστον, ποιά εἶσαι λοιπὸν; Ἐγὼ εἶμαι ὁ Ἀντώνιος, ὁ κόμης Δὲ Μορέ τὸν ὁποῖον ἐνόμισες σκοτωμένον. Ζῶ ἀκόμη ὄχι ἐλευόμενος, ἀλλ' ἐκδικούμενος ὑπὸ τοῦ Κυρίου. Ὁ! ἂν τὰ πράγματα εἶναι ὅπως φο-

βοῦμαι, ἀλλοίμονον καὶ εἰς τοὺς δύο!
Τὸ περιστέρι φαίνεται ἔχασε τὸν δρόμο του τὴν νύχτα καὶ κουρασμένο ἀναπαύθηκε, γιὰ ἐφθάσε τὸ πρωί. Χαίρε!

ΕΠΙΣΤΟΛΗ ΔΕΚΑΤΗ ΠΕΜΠΤΗ

16 Μαΐου 7η ὥρα π. μ.

Ἐκείνη πρὸς ἐκείνον.

Ναί! Ναί! Εἴμεθα δυστυχεῖς!
Ναί! Εἴμαι ἡ Ἰσαβέλλα Δὲ Λωρρέν!
Μ' ἐφαντάσθηκες ἀπιστον! Ἐμένα! Πῶς; διατί; Δὲν ὑπερασπίσω τὸν ἑαυτόν μου, ἀλλὰ κατηγόρῳ.

Γνωρίζεις ὅτι τὸ περιστέρι σὲ δύο ὥρες εἶναι μαζί σου καὶ κατόπιν ἀπὸ δύο ὥρες μαζί μου.

Γνωρίζεις ὅτι τριάντα λεύγες εἶναι ὁ ἕνας μακριὰ ἀπὸ τὸν ἄλλον.

Ἄς δοῦμε λοιπὸν πῶς σὲ ἠπάτησα, πῶς σ' ἐπρόδωσα! Πέες μου!

Πῆγαινε, περιστέρι μου, σὺ εἶσαι ὁ κύριος τῆς ζωῆς μου!

ΕΠΙΣΤΟΛΗ ΔΕΚΑΤΗ ΕΚΤΗ

16 Μαΐου ὥρα 11 π. μ.

Ἐκεῖνος πρὸς Ἐκείνην

Τὰ μάτια μου, ἡ καρδιά μου, ἡ ψυχὴ μου, ὅλα μὲ ἀπάτησαν. Ἦσουν ἢ δὲν ἦσουν σὺ, ἡ Ἰσαβέλλα δὲ Λωρρέν πού εἶδα νὰ μπαίνη στὴ Μητρόπολι τῆς Βαλεντίας, τὴν 5 Ἰανουαρίου 1633 ντυμένη μὲ τὸ ἐνδυμα μνηστῆς;

Καὶ αὐτὸς πού ἐβάδιζε κατόπιν σου δὲν ἦταν ὁ ἀνικίρκης Ἐμμανουὴλ Δὲ Πουτὶλ! Ἡ ἦσαν ὅλα ἀπάτη;

Γράψε μου! Ταχῶς! Ταχῶς! Ὅχι λόγια χωρὶς ἐννοίαν. Ὅχι δικαιολογίας. Μίαν σαφὴν ἀπάντησιν.

Τὴν σιωπὴν ἢ τὴν ἀπόδειξιν.

ΕΠΙΣΤΟΛΗ ΔΕΚΑΤΗ ΕΒΔΟΜΗ

16 Μαΐου, ἀπὸ ὧρα 11 π. μ.

Ἐκείνη πρὸς Ἐκείνον

Ναί, τὴν ἀπόδειξιν μοῦ εἶναι εὐχολογία νὰ τὴν δώσω

Ὅτι εἶδες ἐφαίνετο ἀληθινὸ καὶ ὁ μὸς ἦταν ψέμμα.

Ἀλλὰ τὸ φτωχὸ μου περιστέρι κουράσθηκε καὶ ἔχει ἀνάγκη ν' ἀναπαυθῆ. Καλλίτερα ὅμως γιὰτι ἔχω νὰ σοῦ γράψω μακριὰν διήγησιν τῆς ὁποίας μέρος θὰ γράψω τὴν νύχτα. Θεέ μου, Κύριε, δώσε μου λίγην ἡσυχίαν. Τὸ χέρι μου τρεμεῖ.

Θεέ μου! νὰ σ' εὐχαριστήσω πρῶτον γιὰτι ζῆ!

ΕΠΙΣΤΟΛΗ ΔΕΚΑΤΗ ΟΓΔΩΝ

6 μ. μ.

Ἐκείνη πρὸς Ἐκείνον

Τρεῖς ὥρες ἔμεινα γονατισμένη καὶ προσευχομένη καὶ τώρα σοῦ γράφω πειὰ ἡσυχῆ.

Ἐπανέρχομαι σὲ σένα.

Ἀφησέ με νὰ σοῦ πῶ, νὰ σοῦ διηγηθῶ τὰ πάντα ἀπὸ τῆ στιγμῆ πού σ' ἐγκατέλειπα στὴ Βαλεντία ὡς τὴ στιγμὴ πού με ἐπερῶθηκα στὸν Θεό.

Ἦτον, θυμάσαι καλά, ἦτον ἡ 14 Αὐγούστου 1632 ὅταν χωρισθῆκαμε. Σὺ μὲ ἀποχαιρέτησες χωρὶς νὰ μοῦ πῆς πού πηγαίνεις, ἐγὼ δὲ μὲ προαισθήματα κακὰ, δὲν μπορούσα ν' ἀφήσω τὴ ζωὴν τοῦ μανθῦα σου, γιὰτι ἐνόμιζα ὅτι δὲν ἐφευγες γιὰ λίγες μέρες ὅπως μὸς ὑπέσχεσο, ἀλλ' ὅτι ὁ χωρισμὸς θὰ ἦταν αἰώνιος. Ἐσημίημεν 11 στὴν ἐκκλησίαν τῆς πόλεως ὅταν ἀνέβηκες στὸ λευκὸ σου ἀ-

λογο, ντυμένος μ' αἶμα, κατὰμαυρα, καὶ ἐφευγες ἡσυχᾶ στὴν ἀρχή. Ἐγώ, τρεῖς ὥρες πρὸς νὰ μοῦ πῆς τὸ «ὕγιαν»! Τὴν τρίτη φορὰ μοῦ εἶπες νὰ μὴ μὲσα γιὰτι δὲν μπορούσες νὰ φύγεις. Γιὰτι δὲν ἔμεινα; Γιὰτι ἐφευγες; Μπῆκα μέσα ἀλλὰ ἐτρεξα στὸν ἐξώστη καὶ σὲ παρακολουθοῦσα ἀπ' ἐκεῖ. Σιγὰ-σιγὰ χάρηθηκε. Πόσο σφιχτήκε ἡ καρδιά μου! Πόσο ὑπέφερα!

Ἦμιον πειὰ μόνη. Ὁ ἀγαπημένος μου, σὺ, ὁ θρασυρὸς μου εἶχες φύγει. Θὰ σὲ ξανάβλεπα πειὰ; Εἶχα τόσο κακὴ προαισθήσεις! Κάποτε ἢ συμφορὰ μᾶς λογιζέται τὴν καρδιά πρὶν φθάσῃ...

Ἐφυγες γιὰ τὰ πεδία τῶν μαζῶν.

Ἀγωνίσθηκες, ἐπολέμησες σὰν ἦρας.

Γύρισες στὴ Λαγκεδόκη κατόπιν. Κι' ἐκεῖ; Τί σοῦ συνέβη; Τί ἀπέγινες; Τὰ ἴχνη σου χάρηκαν.

Ζούσες; Ἐταξείδευες; Εἶχες πεθάνει; Σ' εἶχαν δολοφονήσει;

(Ἀκολουθεῖ)